

Sygn. akt V W 5000/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 27 marca 2014 r. i 30 września 2014 r. sprawy, przeciwko J. N. (1) s. T. i B. z domu M. ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W dniu 02.07.2013 r. będąc właścicielem samochodu o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał/a Straży Miejskiej w S. osoby, której w dniu 19.09.2012 r. około godziny 11:33 powierzył/a wymieniony samochód do kierowania,

tj. z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń

Orzeka

- 1) Obwinionego J. N. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.
- 2) Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 5000/13

UZASADNIENIE

J. N. (2) został obwiniony o to, że w dniu 02.07.2013 r. będąc właścicielem samochodu o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał Straży Miejskiej w S. osoby, której w dniu 19.09.2012 r. około godziny 11:33 powierzył wymieniony samochód do kierowania, tj. z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2012 roku o godz. 11:33 w S. na ul. (...) przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego posiadającego ważną legalizację został sfotografowany samochód o nr rej. (...) poruszający się z prędkością 62 km/h, w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie tej prędkości do 50 km/h. Samochód ten należał do J. N. (2).

Z uwagi na powyższe w dniu 9 maja 2013 roku Straż Miejska w S. wezwała J. N. (2) do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytanie odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania.

W dniu 24 czerwca 2013 roku J. N. (2) odebrał powyższe pismo. Pomimo obowiązku do dnia 2 lipca 2013 roku nie wskazał Straży Miejskiej w S. osoby, która w dniu 19 września 2012 roku o godz. 11:33 w S. na ul. (...) kierowała należącem do niego samochodem o nr rej. (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: kserokopii certyfikatu /k. 2/, zdjęcia /k. 3/, zwrotnego potwierdzenia odbioru /k. 4, 7/, wezwania /k. 5/ oraz notatki urzędowej /k. 8/.

Obwiniony J. N. (2) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Wskazał, iż będzie odpowiadać jedynie na pytania obrońcy. Jednocześnie oświadczył on, iż w dniu zdarzenia nie pożyczał nikomu samochodu. Oznajmił on również, iż tego dnia on sam mógł kierować pojazdem /k. 29-30 wyjaśnienia obwinionego J. N. (2)/

J. N. (2) ma 57 lat. Jest żonaty, na swoim utrzymaniu posiada dwójkę dzieci. Z zawodu jest inżynierem. Osiąga miesięczny dochód w wysokości 4.000 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 29 wyjaśnienia obwinionego J. N. (2)/

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę J. N. (2) w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Należy na wstępie podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż w dniu 19 września 2012 roku o godz. 11:33 w S. na ul. (...) urządzenie kontrolno-pomiarowe posiadające ważną legalizację dokonało pomiaru prędkości i wykonało zdjęcie pojazdu o nr rej. (...) poruszającego się z prędkością 62 km/h, w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie tej prędkości do 50 km/h. Kierujący w/w pojazdem tym samym dopuścił się popełnienia wykroczenia z art. 92a kw. Samochód ten w dniu zdarzenia należał do J. N. (2).

Nie budzi wątpliwości Sądu także fakt, iż obwiniony wobec wezwania uprawnionego podmiotu – Straży Miejskiej w S., nie wykonał ciążącego na nim obowiązku wskazania osoby kierującej pojazdem, która dopuściła się wskazanego powyżej wykroczenia.

Powyższe ustalenia potwierdziły zebrane w sprawie dowody w postaci kserokopii certyfikatu /k. 2/, zdjęcia /k. 3/, zwrotnego potwierdzenia odbioru /k. 4, 7/, wezwania /k. 5/ oraz notatki urzędowej /k. 8/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Dokumenty te ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Ustalając stan faktyczny, Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego traktując je jako przyjętą przez niego linię obrony. /k. 29-30 wyjaśnienia obwinionego J. N. (2)/

Obwinionemu J. N. (2) zarzucone zostało popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw., karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowane zostało pismo /k. 5/, w którym został on pouczone o treści art. 96 § 3 kw oraz wezwany do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Pismo to zostało osobiście odebrane przez obwinionego w dniu 24 czerwca 2013 roku /k. 7/. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorz T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX 2013 nr 140506). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawiał się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, możliwość niewskazania osoby kierującej lub używającej pojazd przez zobowiązanego istnieje jedynie wtedy, gdy zobowiązany wykaże, że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną mu osobę, czemu nie mógł on zapobiec (postanowienie SO w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., VIII Kz 444/12, Lex nr 1294031). W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały powyższe przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem zachowanie jego wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy J. N. (2), która została udowodniona. W chwili popełnienia czynu obwiniony był człowiekiem dojrzałym życiowo, w pełni poczytalnym. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionego.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowań obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona kara grzywny w wysokości 100 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego.

Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.